

těchto zákonných předpokladů výhradně v tom, že nabídka i prodej mouky se staly v důsledku st-lova doporučení, »že cena mouky bude stoupat a proto dá se na ní slušně vydělati«. Leč takovéto ujištění možnosti slušného výdělku prodávajícím zástupcem mlýna neposkytuje samo o sobě podklad pro závěr, že se stalo s úmyslem trestným, jak byl shora uveden, ani nečiní prodej předmětu nutné potřeby způsobilým zvýšiti cenu mouky a není s to jednání indifferetnímu propůjčiti znaky trestnosti v bodech 4 a 6 § 2 vlád. nař. č. 27/1934 Sb. vytčené, nepřistoupí-li k tomu momenty další, z nichž by úmysl směřující k b e z - d ů v o d n é m u zvyšování ceny, resp. povaha jednání jako p l e t i c h y způsobilé bez dalšího cenu zvýšiti byly zřejmy. Takových dalších momentů však rozsudek neuvádí a není tedy v daném případě skutková podstata přestupků, pro něž byl st-l odsouzen, splněna. — —

Č. 13.007.

Pojišťovací právo. — Řízení správní: * Nenamítal-li zaměstnavatel ve své stížnosti proti platebnímu výměru okr. nem. pojišťovny, jímž mu byla předepsána náhrada podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zákona o nem., inval. a starobním pojištění, že pojistný případ nastal až po podání přihlášky, jde rozhodující úřad ultra petitem, zruší-li výměr pojišťovny z tohoto důvodu.

(Nález ze 14. října 1937 č. 332/35-5.)

V ě c: Okr. nem. pojišťovna v Brně proti rozh. zem. úřadu v Brně ze 7. listopadu 1934 o náhradě podpůrného nákladu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Platební výměr stěžující si pojišťovny z 29. července 1933, kterým bylo Rudolfu L. v Litostrově, dnešní zúč. straně, vyměřeno za pojištěnce Fabiána Z. podle § 20 odst. 2 zákona č. 221/1924 Sb. nemocenské a léčebné částkou 803.80 Kč, byl v postupu stolic správních nař. rozhodnutím zrušen v podstatě z těchto důvodů: Podle § 20 odst. 2 zákona o soc. poj. je zaměstnavatel povinen nahraditi nem. pojišťovně náklad za dávky, jež tato učinila podle ustanovení zákona nebo stanov, jestliže pojištěnce nepřihlásil buď vůbec nebo jej přihlásil po uplynutí přihlašovací lhůty, teprve když nastal pojistný případ. Fabián Z. nastoupil k Rudolfu L. do zaměstnání 25. května 1933, tímto pak byl přihlášen k pojištění teprve 6. června 1933. Podle vyjádření lékaře městské rady v Brně a zdravotního oddělení zem. úřadu nastal pojistný případ 9. června 1934. Ježto tudíž nastal pojistný případ po přihlášení, není nem. pojišťovna oprávněna předepsati tyto útraty. Konečně namítá pojišťovna, že Rudolf L. uplatnil námitku ohledně doby onemocnění po uplynutí 15denní lhůty odvolací a že je tudíž s touto námitkou prekludován. Tento názor jest úplně nesprávný. Pojišťovna předepsala náhradní útraty podle § 20 odst. 2 poj. zákona; tyto nároky nemůže právě uvedený ústav uplatňovati libovolně, nýbrž jenom tehdy, jsou-li zde

dány zákonem stanovené a shora uvedené předpoklady. Není-li těchto — jsou-li, k tomu musí úřad přihlížeti z moci úřední, — nemůže býti náhrada předepsána.

O stížnosti na toto rozhodnutí uvažil nss toto:

Námítku pojišťovny, že úřady vůbec neměly se pouštěti do zkoumání otázky, kterého dne v tomto sporném případě nastal pojistný případ, ježto zúč. strana v 15denní lhůtě odvolací nenamítala, že pojistný případ nastal až po dojití přihlášky, a byla tedy v tomto směru prekludována, žal. úřad neuznal důvodnou. Stížnost proti posléze uvedenému stanovisku namítá, že v případě náhrady podle § 20 odst. 2 cit. zákona nejde o spor, v němž by zakročovaly úřady z povinnosti úřední, proto jsou vázány návrhy stran a nejsou oprávněny rozhodovati ultra petitem (§ 45 odst. 6 a § 81 odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928, dále Boh. A 11.347/34). Stížnosti bylo dáti za pravdu.

V daném případě šlo o opravné řízení ve sporu mezi okr. nem. pojišťovnou v Brně a Rudolfem L. jakožto zaměstnavatelem o náhradu podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 poj. zákona, jak je shora v důvodech nař. rozhodnutí citován. Takovéto spory stran neřeší správní úřady ze své povinnosti úřední nebo mocí práva dohledu, nýbrž jediné podle kompetence dané jim předpisem § 239 cit. zákona, založené tím, že se strana z výměru pojišťovny v zákonné lhůtě odvolala. Odvolací úřad mohl platební výměr přezkoumati a o něm rozhodovati toliko z podnětu odvolání a v jeho mezích, nesměl však bez speciální normy, chránící zvláště určitý veřejný zájem tak intenzivně, že mu soukromý zájem nebo nabyté právo musí ustoupiti, jíti ultra petitem nebo in peius (srov. Boh. A 10.340/33, 12.343/36). Zásada tato došla výslovného výrazu také ve vlád. nař. č. 8/1928 Sb. v § 45 odst. 6 a v § 81. Že by v tomto případě byly splněny předpoklady cit. § 81 odst. 2 pro zakročení z moci úřední, nss neshledal, a právo zakročení mocí dohledu zákon č. 221/1924 Sb. ani jeho novela č. 184/1928 Sb. politickému úřadu neposkytuje.

Rudolf L. v odvolání z platebního výměru pojišťovny toliko uplatňoval, že Fabiána Z. 25. května 1933 nechal na nocleh a následující den jen z útrpnosti nechal ho u sebe na lehčí práce, když mu oznámil, že již nespadá pod nemocenskou pojišťovnu, že bere již starobní rentu; když se pak 6. června 1933 informoval u pojišťovny, pojistil ho. Poněvadž v odvolání nenamítal, že tu není předpokladu cit. § 20 odst. 2, ježto pojistný případ Fabiána Z. nastal až po jeho přihlášení u pojišťovny, překročil okr. úřad meze své kompetence, když zrušil výměr pojišťovny z toho důvodu.

Ve svém vyjádření z 2. dubna 1934 tvrdil Rudolf L., že Fabián Z. od něho 6. června 1933 odešel, aniž si stěžoval na nějaké bolesti. I kdyby bylo lze z tohoto vyjádření vyčísti výtku zúč. strany, že pojistný případ Fabiána Z. nastal až po jeho přihlášení u pojišťovny, nebyl okr. úřad — ježto by tím mohla býti dotčena práva protistrany — oprávněn k vyjádření tomu, podanému dávno po uplynutí odvolací lhůty, jako k dodatku odvolání přihlídnouti (srov. Boh. A 5081/25, 5501/26).

Námítku okr. nem. pojišťovny v Brně, obsaženou v jejím odvolání, vytykající rozhodnutí I. stolice překročení kompetence, žal. úřad zamítl, vycházející z odchylného právního názoru, že okr. úřad jednal v mezích své kompetence, a potvrdil výrok I. stolice, zrušující platební výměr pojišťovny opřený o zjištění, že pojistný případ Fabiána Z. nastal až po jeho přihlášení u pojišťovny.

Č. 13.008.

Pojišťovací právo: * Zaměstnavatel je povinen Léčebnému fondu veřejných zaměstnanců zaplatiti dodatečně pojistné za zaměstnance podléhající pojištění podle zákona č. 221/1925 Sb., i když k pojištění přihlášení nebyli; opak nelze dovoditi ani z § 4 odst. 2, ani z § 31 cit. zákona.

(Nález z 14. října 1937 č. 4222/35-5.)

V ě c: Obec Kleneč proti rozh. Ústředního sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze z 26. března 1935 o dodatečném předpisu příspěvků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Proti výměru okr. sboru Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Roudnici n. L., jímž bylo dodatečně předepsáno pojistné na dobu od 1. srpna 1926 do 31. října 1934 za Antonína J., podala stěžující si obec odvolání. Nař. rozhodnutím nevyhověl Ústřední sbor léčebného fondu tomuto odvolání, neboť podle vlastního prohlášení Antonína J. byla mu udělena definitivita 18. října 1921, takže tím mu byl zaručen pro případ nemoci nárok na plat aspoň po dobu jednoho roku; byl proto povinen pojištěním u Léčebného fondu. Této povinnosti nemohl se zaměstnavatel zbaviti tím, že zaměstnance pojistil u nem. pojišťovny, neboť toto pojištění lze pokládati v tomto případě za dobrovolné, kdežto u Léčebného fondu je povinné. —

O stížnosti uvážil nss:

Dle § 1 odst. 1 lit. c) zákona č. 221/1925 Sb. jsou pro případ nemoci pojištění zaměstnanci zemí, obcí, pokud mají v republice Československé bydliště a nepodléhají nemocenskému pojištění podle zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. nebo podle zákona z 11. července 1922 č. 242 Sb. Zákon tu nerozlišuje, zda služební poměr je povahy veřejnoprávní nebo soukromoprávní, a pojistná povinnost podle zákona č. 221/1925 Sb. je dána v obou případech, ovšem za předpokladu, že zaměstnanec nepodléhá nemocenskému pojištění podle zákona č. 221/1924 (viz Boh. A 12412/36).

Tento zákon č. 221/1924 stanoví v § 5, že z povinného pojištění nemocenského podle t o h o t o zákona jsou vyňati zaměstnanci státu a jiných nucených svazků územních (zemí, okresů, obcí) , kteří mají v případě nemoci nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku anebo na dávky rovnocenné dávkám podle tohoto zákona; z toho plyne, že